

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem Mgr. Tomášem Blažkem ve věci

žalobce: **GOLD HAPPY DAY a.s.,HAPPY DAY holding, IČO 25227246**
sídlem náměstí Republiky 237/38, 301 00 Plzeň
zastoupený advokátem JUDr. Zbyňkem Holým
sídlem Malá 43/6, 301 00 Plzeň

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
sídlem Pivovarské náměstí 1245, 500 03 Hradec Králové

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 8. 2021, č. j. KUKHK-27129/SV/2021,
takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí ze dne 11. 6. 2021, č. j. MUNAC46126/2021/SPR, kterým Městský úřad Náchod („městský úřad“) shledal žalobce vinným ze spáchání přestupků podle § 36 odst. 7 písm. a) a b) zákona č. 65/2017 Sb., o ochraně zdraví před účinky návykových látek („zákon o ochraně zdraví“). Uvedených přestupků se měl žalobce dopustit jako provozovatel

zábavního prostoru Casino Happy Day v ul. Polská č. p. 105 v Náchodě, a to konkrétně tím, že

- dne 19. 11. 2019, v době těsně před 13:35 hod., tedy před kontrolu Celního úřadu pro Královéhradecký kraj, vedoucí kasina paní I. B. nevyzvala hosta, který tam před kontrolou kouřil, aby tohoto jednání zanechal nebo aby prostor opustil; tedy v rozporu s § 9 odst. 1 zákona o ochraně zdraví nevyzvala osobu, která nedodržuje zákaz kouření nebo používá elektronické cigarety na místě nebo akci, na nichž je kouření nebo používání elektronické cigarety zakázáno, aby v tomto jednání nepokračovala nebo prostor opustila [přestupek dle § 36 odst. 7 písm. a) zákona o ochraně zdraví];
- dne 5. 3. 2020 neměl řádně označený jím provozovaný prostor nápisem a grafickou značkou „Kouření zakázáno“, kdy tento prostor nebyl označen v tomto smyslu nijak; tedy nesplnil označovací povinnost podle § 9 odst. zákona o ochraně zdraví [přestupek dle § 36 odst. 7 písm. b) zákona o ochraně zdraví].

Městský úřad uložil žalobci za spáchání uvedených přestupků pokutu ve výši 15 000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce v podané žalobě nijak nezpochybnil skutkový základ jednání, v nichž správní orgány spatřují uvedené přestupky. Namítl pouze nesprávné právní posouzení věci, neboť přestupků podle § 36 odst. 7 zákona o ochraně zdraví se může dopustit výlučně provozovatel záabavního prostoru nebo pořadatel akce. V této souvislosti poukázal také na skutečnost, že zákaz kouření podle § 8 odst. 1 písm. j) téhož zákona platí pouze ve vnitřním záabavním prostoru, jako je kino, divadlo, výstavní a koncertní sál a sportovní hala a v jiném vnitřním prostoru po dobu pořádání kulturní a taneční akce. Žalobce však není provozovatelem kina, divadla, výstavní a koncertní síně, ani sportovní haly, a proto zákaz kouření na jeho provozovnu nedopadá.
3. Podle žalobce prostor jeho provozovny není veřejnosti volně přístupným vnitřním prostorem, ani vnitřním záabavním prostorem, a to z toho důvodu, že má povinnost dle § 71 zákona č. 186/2016 Sb., o hazardních hrách („zákon o hazardních hrách“), provádět identifikaci každého návštěvníka při jeho vstupu do kasina, ověřit jeho věk a ověřit, zda není zapsán v rejstříku fyzických osob vyloučených z účasti na hazardních hrách. Současne má povinnost vést denní evidenci všech návštěvníků. Žalobce nadále považuje prostor své provozovny za soukromý prostor pro „uzavřenou společnost“, do kterého nemá přístup každý. Tento přístup je přísně regulován. Žalobce není subjektem, na který by se předmětné povinnosti a zákazy upravené v zákoně o ochraně zdraví vztahovaly, uvedený zákon neupravuje zákaz kouření v kasinech. Žalobce nesouhlasí se závěrem správních orgánů, že výčet záabavních prostor uvedený v § 8 odst. 1 písm. j) zákona o ochraně zdraví je demonstrativní. Podle žalobce se jedná o výčet taxativní, neboť u něj není uvedeno, že se jedná o demonstrativní výčet (slovy „zejména, např., apod.“).
4. Žalobce dále uvedl, že zákon o ochraně zdraví je třeba považovat za „zákon administrativně restriktivní“, zatímco zákon o hazardních hrách je „zvláštním zákonem vymezujícím zvláštní typ podnikání.“ Užitím metody systematického výkladu pak lze dospět k závěru, že kasina nespádají pod § 8 odst. 1 zákona o ochraně zdraví. Kasina nejsou volně přístupným vnitřním prostorem, kde je zákonem o ochraně zdraví zakázáno kouření. Kasina totiž nespádají ani pod obecný režim § 8 odst. 1 písm. a)

zákona o ochraně zdraví, neboť tento směřuje k místům „úředního charakteru“ s cílem nezbytné všeobecné občanské dostupnosti a dále pak k místům všeobecné obchodní a dopravní obslužnosti. Kasina mají zvláštní charakter podnikatelské služby a jsou soukromoprávními prostory s regulovaným vstupním prostorem se zvláštní odpovědností provozovatele. Je tedy třeba vycházet z toho, že kasina mají charakter jednoznačně „podnikatelsko-soukromoprávní“ oproti jiným veřejnosti volně přístupným vnitřním prostorům, ve kterých je poskytován společenský servis a která mají charakter sloužící k seskupování občanů.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Žalovaný ve vyjádření k žalobě konstatoval, že žalobce nikterak nezpochybňuje, že ve své provozovně umožňuje hostům kouřit. Necítí se totiž být vázán povinnostmi stanovenými zákonem o ochraně zdraví, uvedený zákon se na něj dle jeho názoru nevztahuje. Zásadní otázkou sporu tedy je, zda žalobcem provozované kasino představuje „vnitřní zábavní prostor“ ve smyslu § 8 odst. 1 písm. j) zákona o ochraně zdraví.
6. Podle žalovaného slovní spojení „jako je“ uvedené v citovaném ustanovení jednoznačně značí demonstrativnost následně vyjmenovaných prostorů. Pokud by zákonodárce chtěl poukázat na taxativnost výčtu, využil by spíše spojení „jakým je“, případně by neuváděl žádné takové či obdobné spojení, neboť by stačilo formulovat předmětné ustanovení jako prostý výčet jednotlivých prostorů.
7. Slovní spojení „ve vnitřním zábavním prostoru“ následované demonstrativním výčtem takových prostorů značí, že se do daného výčtu může doplnit jakýkoli vnitřní prostor, ve kterém je provozována „zábava“. Obsah pojmu zábava pak může být dle okolností případu různý. Právě z tohoto důvodu je dle názoru žalovaného zvolena předmětná textace, tedy obecný pojem (vnitřní zábavní prostor) doplněný o možné příklady. Stejně jako na kasino tak bude zákaz kouření dopadat na všechny další vnitřní zábavní prostory, které nejsou v zákoně vyjmenovány.
8. Opačným výkladem by se kdokoliv mohl vyhnout plnění zákonných povinností označením své činnosti například za „soukromý klub“. Byť by zde daný subjekt sám stanovoval podmínky pro vstup (podobně jako v případě žalobce jsou tyto podmínky stanoveny přímo v zákoně o hazardních hrách), nic by to neměnilo na charakteru provozovny a na její povinnosti řídit se dotčenými ustanoveními zákona o ochraně zdraví. Nejde totiž o to, jak se daná provozovna nazývá či jakou formou se snaží být „uzavřená“, ale o to, jakou činnost vyvíjí ve skutečnosti. V případě argumentace „soukromostí klubu“ by se jednalo o zřejmé obcházení zákona. Z argumentace žalobce však ani nevyplývá, že by provozoval nějakou formu „soukromého klubu“, či poskytoval své služby „uzavřené společnosti“.

IV. Jednání

9. Během jednání konaného dne 20. 4. 2022 zástupce žalobce nejprve shrnul obsah podané žaloby. Nad rámec toho, co je uvedeno v žalobě, poukázal na odborný posudek zpracovaný prof. JUDr. Karlem Klímou, CSc., dr. hab. týkající se otázky, zda kasino lze považovat za volně přístupný vnitřní prostor ve smyslu § 8 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně zdraví. Namítl, že posudek předložil již ve správním řízení a žalovaný se s jeho závěry nijak nevypořádal. Dále poukázal na zásadu *in dubio pro libertate*. Konstatoval, že

v daném případě existují pochybnosti o výkladu posuzovaného ustanovení, správní orgány proto měly rozhodnout ve prospěch žalobce. Žalobce jednal v dobré víře v to, že na prostory kasina nedopadá zákaz kouření stanovený v zákoně o ochraně zdraví. Vycházel přitom také z předloženého posudku prof. Klímy. Pověřený pracovník žalovaného poté stručně shrnul argumentaci obsaženou v napadeném rozhodnutí a ve vyjádření k žalobě.

10. Po upozornění soudu, že zmiňovaný odborný posudek není součástí správního spisu, jej zástupce žalobce předložil a navrhl, aby jím byl proveden důkaz alespoň při soudním jednání. Soud tomuto návrhu vyhověl a konstatoval podstatný obsah uvedeného posudku.

V. Posouzení věci krajským soudem

11. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního („s. ř. s.“). Žalobu shledal nedůvodnou.
12. Správní orgány shledaly žalobce vinným ze spáchání přestupků podle § 36 odst. 7 písm. a) a b) zákona o ochraně zdraví. Podle cit. ustanovení se provozovatel zábavního prostoru nebo pořadatel akce dopustí přestupku tím, že „a) v rozporu s § 9 odst. 1 nevyzve osobu, která nedodržuje zákaz kouření nebo používání elektronické cigarety na místě nebo akci, na nichž je kouření nebo používání elektronické cigarety zakázáno, aby v tomto jednání nepokračovala nebo aby prostor opustila, b) nesplní označovací povinnost podle § 9 odst. 2 nebo 3“.
13. Žalobce nijak nerozporuje skutkový stav zjištěný ve správním řízení. Připouští tedy, že vedoucí jím provozovaného kasina nevyzvala hosta, který tam před kontrolou celního úřadu kouřil, aby tohoto jednání zanechal nebo aby prostor opustil. Žalobce zároveň neměl prostor kasina označený nápisem a grafickou značkou „Zákaz kouření“ (či jiným obdobným způsobem). Žalobce je totiž názoru, že zákaz kouření stanovený pro prostory vymezené v zákoně o ochraně zdraví vůbec nedopadá na jeho provozovnu, respektive že obecně nedopadá na kasina.
14. Jádrem sporu je tedy otázka, zda lze žalobcovu provozovnu (respektive obecně jakékoliv kasino) podřadit pod pojem „vnitřní zábavní prostor“ uvedený v § 8 odst. 1 písm. j) zákona o ochraně zdraví (podle kterého se zakazuje kouřit „ve vnitřním zábavním prostoru, jako je kino, divadlo, výstavní a koncertní síň a sportovní hala, a dále v jiném vnitřním prostoru po dobu pořádání kulturní a taneční akce“).
15. Krajský soud při výkladu citovaného ustanovení zákona o ochraně zdraví dospěl k jednoznačnému závěru, že dopadá rovněž na kasina.
16. K uvedenému závěru vede předně jazykový výklad. Kasino (kterým se dle § 68 odst. 1 zákona o hazardních hrách rozumí „samostatný, stavebně oddělený prostor, ve kterém je provozována živá hra jako hlavní činnost“) lze jistě považovat za „zábavní prostor“. Nepochybně se jedná také o „vnitřní“ prostor. Výčet prostor uvedený v citovaném ustanovení (kino, divadlo atd.) je přitom výčtem demonstrativním, o čemž svědčí skutečnost, že je uvozen slovy „jako je“. Dané slovní spojení zda hraje obdobnou roli jako slova „zejména“ či „například“, uvozující nejčastěji demonstrativní výčet. Ustanovení § 8 odst. 1 písm. j) zákona o ochraně zdraví tedy obsahuje spojení obecného

pojmu (vnitřní zábavní prostor) s demonstrativním výčtem, což je poměrně častá legislativní technika.

17. Výklad propagovaný žalobcem, podle nějž se jedná o taxativní výčet, by měl absurdní důsledky. Existují mnohé další prostory, které jsou vnitřními zábavními prostory, nejsou výslovně zmíněny v předmětném výčtu a zároveň je nelze podřadit pod žádnou ze skutkových podstat uvedených v dalších ustanoveních § 8 odst. 1 zákona o ochraně zdraví (vědecké a různé další zábavní parky, cirkusy, diskotéky atd.). Ve všech těchto prostorech by rázem neplatil zákaz kouření. Jak přitom plyne z důvodové zprávy k zákonu o ochraně veřejného zdraví, záměrem zákonodárce bylo naopak dosáhnout v § 8 co nejširšího záběru regulace (viz také obecnou část důvodové zprávy, podle níž je dosavadní ochrana před tabákovým kouřem nedostatečná a je třeba rozšířit vymezení míst, kde je zakázáno kouřit). Výše uvedený jazykový výklad tak lze podpořit i teleologickým výkladem.
18. Zcela nepodstatná je skutečnost, že kasino nepředstavuje „veřejnosti volně přístupný vnitřní prostor“. Na takto vymezené prostory dopadá jiné ustanovení zákona o ochraně zdraví [§ 8 odst. 1 písm. a)], nyní vykládané ustanovení neobsahuje kritérium volné přístupnosti veřejnosti. Poukaz žalobce na povinnosti provozovatele kasina stanovené v zákoně o hazardních hrách (povinnost provádět identifikaci každého návštěvníka při jeho vstupu do kasina, ověřit jeho věk atd.) je proto bezpředmětný. Ostatně ani jiné provozovny, na které dopadá zákaz kouření stanovený v § 8 odst. 1 písm. j) zákona o ochraně zdraví, zpravidla nejsou veřejnosti volně přístupné. Před vstupem do koncertní síně je třeba si zakoupit lístek na koncert, před vstupem do kina je nutné si zakoupit lístek na film, u některých filmů je navíc také stanoveno věkové omezení apod.
19. Skutečnost, že vstup do kasina je regulován o něco přísněji, ještě sama o sobě neznamená, že kasina jsou zcela vyňata z regulace obsažené v zákoně o ochraně zdraví. Byť je provoz kasin upraven zvláštním zákonem (zákon o hazardních hrách), tento zákon neupravuje komplexně všechny aspekty fungování kasin a nevyjímá je z působnosti dalších veřejnoprávních předpisů (ať už se jedná o zákon o ochraně zdraví, či různé další předpisy upravující například hygienická pravidla, pravidla bezpečnosti práce, požární ochrany atd.).
20. Soud z uvedených důvodů nemůže přisvědčit ani žalobní námitce, podle níž je zákon o ochraně zdraví třeba považovat za „zákon administrativně restriktivní“, zatímco zákon o hazardních hrách je „zvláštním zákonem vymezujícím zvláštní typ podnikání.“ Kasina jistě mají charakter podnikatelské služby, ale to samé platí i pro mnoho jiných provozů, na které dopadá zákaz kouření stanovený v § 8 odst. 1 písm. j) zákona o ochraně zdraví. Soud v zákoně nenachází žádnou oporu pro závěr, podle nějž by zrovna kasina měla být vyjmuta z dopadu regulace obsažené v zákoně o ochraně zdraví.
21. Pouze pro úplnost soud dodává, že i kdyby žalobce například argumentoval, že provozuje „soukromý klub“, do kterého mají přístup pouze jeho členové, nezbavovalo by jej to automaticky povinnosti dodržovat pravidla stanovená v zákoně o ochraně zdraví. Jak správně uvedl žalovaný, na místě by pak bylo podrobněji posoudit, jakou činnost žalobce vyvíjí ve skutečnosti a zda se v případě argumentace „soukromostí klubu“ nejedná o obcházení zákona. Soud ovšem zdůrazňuje, že sám žalobce výslovně uvádí, že provozuje běžné kasino, nikoliv nějakou formu „soukromého klubu“ (tvrzení, že jeho provozovna je soukromým prostorem pro „uzavřenou společnost“, do které nemá

přístup každý, žalobce uvedl právě ve spojitosti s poukazem na povinnosti, které mu coby provozovateli kasina stanoví zákon o hazardních hrách).

22. K odkazu žalobce na odborný posudek zpracovaný prof. Karlem Klímou soud uvádí, že daný posudek byl žalobcem předložen teprve v průběhu soudního řízení, žalovanému tak nelze vytýkat, že se s ním v napadeném rozhodnutí nevypořádal. Pokud jde o povahu posudku, nutno zdůraznit, že se nejedná se o znalecký posudek. Význam tohoto posudku je tak omezen v tom směru, že se jedná o běžný listinný důkaz obsahující určitou právní argumentaci (posudek je přímo opatřen podtitulem, že se jedná o posudek „legislativně právního charakteru“). Tato právní argumentace se pak významně překrývá s argumentací uplatněnou v žalobě (žalobce z něj patrně při koncipování žaloby vycházel). Soud proto považuje za dostatečné odkázat na tomto místě na výše uvedené, kde se již vypořádal se všemi námitkami uplatněnými v žalobě.
23. Soud v dané věci neshledává ani prostor pro aplikaci zásady *in dubio pro libertate*. Neexistují relevantní pochybnosti o výkladu posuzovaného ustanovení, a tak nelze tvrdit, že správní orgány měly s odkazem na uvedenou zásadu rozhodnout ve prospěch žalobce.

VI. Závěr a náklady řízení

24. Krajský soud z výše uvedených důvodů shledal, že námitky uplatněné žalobcem jsou nedůvodné. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
25. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 27. dubna 2022

Mgr. Tomáš Blažek v. r.
samosoudce